

Jack Heinen: 'Op het randje' Uitgeverij Boekscout, 2015. ISBN 9789402222425 Zie ook: www.boekscout.nl (Verslaving/Drugsverslaving/ED)

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Boek van 224 pagina's waarin Jack Heinen vooral ingaat op zijn reizen waarin hij naar Turkije, Iran, Afghanistan ging, nadat hij uit de DDR was gevlucht. Drugsverslaving leidde hem hiernaar toe.

Boekscout.nl: 'Jack Heinen (1947) vlucht op achttienjarige leeftijd door het mijnenveld uit de DDR. Hij komt al snel terecht in een commune in München. Hij beschrijft op een beeldende manier zijn jacht naar opiaten. Zijn verslaving brengt hem steeds verder richting het Oosten: Turkije, Iran, Afghanistan. Zonder enige schaamte wordt de lezer door Jack aan de hand genomen en de lezer mag samen met de auteur zijn leven herbeleven. In een zeer oude kever loopt de reis uit op een desastreuze roadtrip.

Over de schrijver:

Jack Heinen (1947) vluchtte op achttienjarige leeftijd uit de DDR en werkte als chef-kok. Hij houdt van reizen, hetgeen hem vroeger, samen met een drugsverslaving op verschillende continenten bracht. Hij schrijft reisverhalen.

Boekscout.nl: "Ik ben in 1947 geboren in Aue in de DDR. Op achttienjarige leeftijd ben ik gevlucht omdat ik meer van de wereld wilde zien. Een bewogen leven bracht mij naar vele continenten van de wereld. Het reizen is, naast mijn voormalig werk als chef-kok, altijd mijn passie gebleven. Ik schrijf al enige tijd mijn reisverhalen in het verenigingsblad van mijn bootclub. Het was voor mij het duwtje om mijn autobiografie in ongecensureerde vorm te schrijven."

Wat viel op:

Zoals bij meerdere verhalen over verslavingen spelen illegale drugshandel, stelen, afkicken een grote rol in dit boek. Zij zijn verweven met de verhalen over reizen door verschillende landen.

Citaten:

Pag.18: 'Het was prima dat we geen inbraken meer pleegden, maar dat betekende wel, dat er geen geld in het laatje kwam en werd het tijd om mijn oude Turkse leverancier weer op te zoeken. Via hem belandde ik, opnieuw, in de opium en hasjhandel. Later werd dat heroïne en morfinebase. Morfinebase was iets goedkoper maar toch behoorlijk wat sterker dan de andere dope.'

Pag.57: 'Je moet je een gozer voorstellen, die totaal kapot en aan het eind van zijn latijn is, heen en weer geslingerd door krampen, jammerend, zwetend, rillend, snot en water huilend.....en ga zo maar door. Maar een minuut later is hij door die ene spuit weer de oude normale vent. Lekker relaxed en genietend van zijn opium-feeling. De Chinezen zeggen niet voor niets: 'Opium is een levensfilosofie'. Voor ons was het opium op dat ogenblik, het leven zelf.

Boekscout.nl: 'Lothar was door de plotselinge rem-manoeuvre op de achterbank wakker geworden en zei direct: 'Uitstappen, de auto blijft glijden.' Lothar wilde er ook uit maar ik was verlamd van schrik en ik wist eventjes niet wat ik moest doen.

De buschauffeur nam niet eens de moeite om te kijken of we in orde waren, hij zette de bus in z'n achteruit, even wat naar achteren en twee tellen later was hij weg.

Automatisch zette ik nu de motor uit en trok de handrem aan en stapte met knikkende knieën naar buiten. Lothar achter mij aan. Dat de Kever nog zou glijden, klopte niet. Zijn fantasie of paniek, of wat het ook was, gaf hem het idee dat we nog steeds gleden. Maar de auto stond nog recht overeind en ik liep om de auto heen om te kijken hoe of het er voorstond, en toen schrok ik echt. Het rechtervoorwiel was nog geen tien centimeter van de afgrond tot stilstand gekomen. En geloof me, het ging héél diep en loodrecht naar beneden het donkere ravijn in.

De nacht was helder en je kon de sterren en de maan bijna aanraken, maar het was wel koud.

Of het nu echt zo koud was, of dat ik zelf zo koud was door de schrik, maar ik stond te trillen op mijn rubberen benen. Lothar had het ook moeilijk en dat was het moment om een spuit te nemen. We zijn heel voorzichtig ingestapt en ik wilde nog voorzichter een stukje naar achteren rijden om daarna, zo snel als ik durfde, een plekje te zoeken voor een spuit. Maar de wagen deed niets, ik kreeg hem niet aan de praat. Ik bleef ongeveer tien minuten proberen tot de accu bijna leeg was, maar het mocht niet baten.'

Pag.224: 'Uiteindelijk is het mij gelukt om definitief te stoppen met de drugs en mijn leven een andere wending te geven. Ook heb ik, zesenvieftig jaar later, Afghanistan bij volle bewustzijn teruggezien.'